

[Victor Larsen.]

som de nærværende. Det, der maa tilstræbes, er en omfattende Reform af hele Sociallovgivningen saaledes, at vel de hjælpes, som trænger, og at Hensyn tages ogsaa til ekstraordinære Forhold, men ogsaa saaledes, at Hensyn tages til den betalende Del af Befolkningen og til, at de sociale Love bør være af en saadan Karakter, at de stærkt opfordrer dette Lands Befolkning til i videst mulig Udstrækning at søge at undgaa dem, at hver enkelt længst muligt forsøger at klare sig selv. Vi opfordrer den siddende Regering til snarest at fremsætte Forslag, der tager Sigte herpaa.

Nøhr: De foreliggende Lovforslag tager ikke Sigte paa en Løsning af det meget vigtige og stærkt drøftede Spørgsmaal om en ændret Fordeling af de sociale Udgiftsbyrder her i Landet. Da hele dette Problem vil blive taget op ved et særligt Lovforslag fra den højtærede Indenrigsministers Side i den allernærmeste Fremtid, har baade det nedsatte Revisionsudvalg og den højtærede Socialminister ganske naturligt ikke fundet det hensigtsmæssigt at føre Ændringsforslag frem om nye Regler for Refusionsordningen i Øjeblikket. Derfor skal jeg ikke paa nuværende Tidspunkt svare de ærede Ordførere fra andre Partier, som i Dag har udtalt sig om Refusionsordningen. Dette betyder altsaa ikke, at Regeringen eller mit Parti ikke ønsker Udgiftsfordelingen ændret. Det betyder derimod, at vi ønsker en mere rationel Ordning af hele Spørgsmaalet om Fordelingen af saavel de sociale Udgifter som andre Udgifter paa Landet som Helhed, end det vil være muligt at skabe ved blot at ændre Fordelingsreglerne i Socialreformen.

Skønt et meget vigtigt Omraade altsaa er taget ud af de Revisionsforslag, der her foreligger, og lagt ind i andre Rammer, saa omfatter dog de foreliggende Lovforslag en Del Bestemmelser af ret væsentlig Betydning. Jeg vil gerne først omtale Lovforslaget om Ændringer i Forsorgsloven. Den højtærede Socialminister har fulgt de Ændringer, som Udvalget har foreslaaet, og mit Parti kan i det store og hele slutte sig til de nye Forslag. Vi finder det rigtigt, at Amtssygehusene og de 3 store Statsinstitutioner i København, Sønderborg og Aarhus, som her er nævnt, bliver sidestillet med Sindssygehospitalet og Tuberkulosesanatorier med Hensyn til Opholds- eller Belliggenhedskommunens Krav paa at faa sin Andel af eventuelle Udgifter til offentlig Hjælp under Indlæggelsen refun-

deret fra den tidligere Opholdskommune. Det er maaske ikke noget særlig stort Spørgsmaal i økonomisk Henseende, men det er sikkert rigtigt og rimeligt, at det ordnes saaledes.

De vigtigste og mest aktuelle Ændringer er dem, der angaar Tilflytterspørgsmaalet, og i økonomisk Henseende Forslaget om Forskudsudbetalingen af Normalbidrag saavel til Enkebørn som til Børn uden for Ægteskab. De Undersøgelser, det nedsatte Udvalg har foretaget vedrørende Tilflytterspørgsmaalet, viser, som Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, ogsaa erkendte, at man i høj Grad har overdrevet Betydningen af dette Tilflytterspørgsmaal. Den nugældende Lov bestemmer, at Opholdskommunen har Krav paa at faa sin Andel af Udgifter til offentlig Hjælp refunderet fra den tidligere Opholdskommune, naar den tilflyttede inden 3 Maaneder faar Kommunehjælp og den tidligere Opholdskommune i Løbet af de sidste 6 Uger før Flytningen har ydet Hjælp af denne Art. Dette foreslaas nu ændret til, at Refusions-Krav kan gøres gældende paa den tidligere Opholdskommune, naar denne har ydet vedkommende Person Hjælp de sidste 3 Maaneder før Flytningen, saaledes at altsaa 6 Ugers Bestemmelsen ombyttes med en Bestemmelse om 3 Maaneder.

Det er naturligvis Købstæderne, der har rejst Spørgsmaalet om Refusionskravets Udvidelse med en Henvisning til Flugten fra Land til By. Denne Flugt, har man sagt, kaster en Mængde Mennesker over paa Byernes Forsørgeskasser, medens Landkommunerne skyder Byrderne fra sig. Det er nu ikke saa slemt, som Købstæderne har villet give det Udseende af, eller som man i den politiske Agitation har villet paastaa. Revisionsudvalgets Undersøgelse fastslaar med Tal, at Spørgsmaalets økonomiske Betydning paa ingen Maade er overvældende. Det nævnes i Udvalgets Redegørelse, at København i 1934—35 i Kommunehjælp til Tilflyttere fra Landet har udbetalt 440 000 Kr. inden for de 3 Maaneder efter Flytningen, og for Proviensbyerne er det tilsvarende Tal 522 000 Kr. Men naar man betragter disse Tal ud fra Overvejelser om en Ændring i Tilflytningsreglerne, saa maa det jo erindres, at Kommunerne direkte kun bærer en Trediedel af Udgifterne, medens de to Trediedele gaar til mellemkommunal Refusion, og en Del betales af de retlige Opholdskommuner blandt Sognekommunerne, hvorved Beløbene reduceres stærkt.

Selv om man, som det har været drøftet, gik til helt at stryge 6 Ugers Bestem-